

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Κάποτε, ελπίζω να ξυπνήσω
ἀπ' τὸν ἐφιάλτη τῆς ζωῆς μου·
κάποτε, λέω, τὸ σιδερένιο
κλοιὸ νὰ σπάσω τῆς ψυχῆς μου..

Κι' ὅπως καὶ τότε, θᾶνε ὅλα...
Θὰ ζῆς, σὰν ἄλλοτε, μητέρα!
Ἡ μέρα θὰ περνᾷ σὰ χᾶδι,
γαλήνια θᾶρχεται ἡ ἐσπέρα!

Καμμιά φροντίδα δὲν θὰ νοιώθω
ἓνα παιδί θὰ ξαναγίνω.
Σιὴν στοργικὴ σου τὴν ἀγκάλη
ὄρες ὀλόκληρες θὰ μείνω...

Καὶ θὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν
ἐφιάλτης ποῦχει πὰ περάσει:
τὸ ὅτι περάσανε τὰ χρόνια,
μητέρα μου, πὼς σ' ἔχω χάσει!

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΘΥΜΑΣΑΙ

Θυμᾶσαι, μέσ' τῆ νύχτα σᾶκολούθησα
μὲμπιστοσύνη, σὰν μιὰν ἀδερφοῦλα,
χωρὶς νὰ σὲ ρωτήσω ποῦ μὲ πῆγαινες
μὲ μιὰ πρωτᾶρα μέσα μου τρεμούλα.

Σιωπηλή, πειθήνια, στὸ πλάϊ σου βάδιζα
τὸ σκοτεινὸ τὸ δρόμο, πὸν γιὰ πρώτη
φορὰ περνοῦσα, καὶ πὸν μοῦλεγε
πὼς τὸν περνᾷ ἡ ἀγάπη μὲ τὴ νιότη.

Μιὰ ταραχὴ μοῦ σάλενε τὰ σπλάχνα μου
πὸν δὲν μποροῦσα τότε νὰ ἐξηγήσω
κι' ἀπόφευγα τὰ μάτια μου ἀπ' τὰ μάτια σου
νιτρεπόμενη γι' αὐτὴν νὰ σοῦ μιλήσω.

Μοῦλεγε γιὰ εὐτυχίες καὶ γιὰ παράδεισους,
γιὰ μιὰ καλύβα σιὸς κισσοῦς πνιγμένη,
πὸν κάπου ἐκεῖ σὲ λίγο θὰ φαινότανε
μὸλάντσιχη ἀγκαλιὰ νὰ μᾶς προσμένῃ.